

AÑO II

PALMA 30 DE ENERO DE 1898

NÚM. 52

¡PERILLAM FER UY!

I

ENTRANT Cristo Jesus dins una barca sos dexebles lo seguiren. Y veis aquí la mar aválotada amb ses ones que se caramullaven demunt sa barqueta (com si hu fessin aposta per tirarla á fons; y lo pitjor era que el Bon Jesus havia tombat es cap demunt s' orla, y tot seguit havia aferrat es sò.)

Els seus dexebles, (encara que devien ser bons mariners, no se fiaven gayre del mal temps ni des Patró que los era nou; ans cuydaven y temien que trabucás sa barca y fés uy es passatge: per axò) s' acostaren á Jesus y 'l desxondiren, diguentli: Señor, daumos salvament que perillam!

Y Jesus los respongué; ¿de qué teniu pòr, homos de poca fè? Y alsantse demunt cuberta imperá á n' els vents y á les aygues; y s' aquietaren al instant, sobrevenint bonansa.

Y els homos admirats se deyan uns als altres: ¿Quí deu ser aquest á ne qui els vents y la mar obeheixen?»

Fins aquí es de l' Evengeli d' avuy.

II

Noltros catòlichs podem dir que mos trobam embarcats, y que correm un temporal desfét.

El fibbló masònich sortit de la metròpoli espanyola y estenguentsé per las mars grans ha ulsurat les passions insanes dels nostros compatrieis á Cuba y á Filipines. Ses horroroses guerres y ses malignes febres, fá alguns anys, engoleixen la vida dels nostros fills y buydan dins avenchs ses guardioles dels nostros pares. Les ones de la desmoralisació política y l' escuma de l' impiedat popular mos passen per demunt de babó á 'stribó, y perillam fer uy.....

Venturosament el Patró nostro que sèu á Roma, amarrat á popa y ma á timo, no s' ha dormit sinó que vetla bèn despert, y reb els cops de mar, de proua; noltros, passatgers, som els endormiscats que, enlloch d' ajudarli en ses maniobres, mos tiram á la banda ó mos ajehim com á fent tot lo possible per trabucar es vaxell; axò quant no passam el temps enrahonant sobre si el Patró du es rumbo bé ó malament..... ¿Com si no hey hagués

vint sigles que navega sens haver investit ni encallat!

Ell es qui mos desxondeix á noltros y mos avisa per que mos alsèm fent cara á n' es mal temps, y demanem á Deu que calmi la mar desfeta y que mos dugui á port.

Molta d' oració y poca vessa es lo necessari, feèls catòlichs, els qui temorechs y acoquinats, devant ses turbonades que mos abrusan, hem fet es jas dins s' estiba de sa nostra barcassa mallorquina. Tirem oli á la mar de ses nostres mesquines desavenencies político-relligioses; voguem amb totes ses nostres forces de cap allá ahont mos condueix nostron Patró, el gran Lleo XIII, y estam salvats.

De no ferhó axí, marinérs y passatge, tots perillam fér uy.

MOSSEN LLUCH.

PATRONS DE LA SETMANA

Día 31 de Janer. — Sant Pere Nolasco, Fundador.

Nasqué á France l' any 1189. Fill de una noble familia del Languedòc; después de sos estudiis, sentá plassa á la mimilicia del comte de Monfort, general de la creuada contra els heretges, albigenses, fins que passá á servir de tutor al Rey en Jaume el Conquistador, que havia perdut son pare als sèt anys. Desempená aquest carreg ab acert, lográ l' estimació del jove monarca y reformá sa cort ab son exemple.

Fonch molt devot de la Reina dels Angels, y havent quedat orfe, vené, els seus béns y ab son producte comensá á rescatar catius y no pará fins á reunir alguns nobles cavallers amigs seus y formar una congregació que tenia per fi principal la redempció. Temps després, estant una nit amb oració, li aparagué la Verge digueatli que tan son Fill com Ella desitjaven que fundás una Relligió baix del titol de Nostra Señora de la Mercé per redempció de catius cristians. Tot seguit aná á comunicarhó á son confés Sant Ramon de Peña-Fort; qui li manifestá haver tenguda la mateixa visió; y un y altre sentiren de boca del Rey en Jaume que lo matex li havia passat á éll. Pochs dias després Sant Pere Nolasco rebia de mans del Bisbe de Barcelona l' habit blanch y l' escapulari del órde á preséncia de Sant Ramon, del Rey

en Jaume y d' un concurs de feèls, admirats tots de sentir com el nou relligiós fehia un quart vot, cual era, no sols aplegar llimosnes per la redempció de catius, sinó el de quedarse en lloch seu. Aquesta Relligió va ser aprovada y confirmada per la autoritat pontificia, donant fruits tan abundants que á principi d' aquest sigle, pujava el número de redimits á uns setanta mil. (¡Quina diferencia entre aquesta casta de lliberals y els dels nostros dias!) Morí á la edat de 67 anys.

Abans de la exclaustació l' Ajuntament de Palma enviava cada añ el dissapte de sa festividad els tamborers de la Sala á n' el convent de la Mercé, ahont los entregaven una relació de la festa que, després d' una redoblada, llegia el pregoner dalt el presbiteri, y partien totduna á informar al vecindari. Hey enviava además sis ciris ab las armas de la ciutat y tota la corporació assistía á la Missa major. De modo que la Ciutat lo tratava á les horas com á Patró, ja fós per disposició dels monarcas, ja per la part que havia prês en la conquesta ó bé per haver rebut del Sant algun favor especial.

— En el musèu de pinturas de la Sala hey havia s' imatge.

Dia 3 de Febré.—Sant Blay, Bisbe.

Nasqué á Sebaste, ciutat de l' Armènia, abans de acabar el sigle tercé. Essent purament seclar, per ses grans virtuts fou elegit bisbe d' aquella ciutat.

Ab motiu d' una terrible persecussió dictada per l' emperador Dioclesiá contra els cristians, visqué ocult, fins qu' un día fou descubert y tancat dins la presó; curá á moltíssims de malalts entre aquests á un ninet renunciat p' els metjes, que li dugué sa mare, el cual tenia una espina clavada á sa gargamella. D' aquí prové que sia advocat de las malalties de gargamella. Bé fé el representant del Cesar per veure si lograría qu' adorás als falsos deus, pero ni promesas, ni torments pogueren rês ab éll, firme en la fé que tenia en Cristo Jesus, morí degollat.

Desde temps inmemorials, hey há la piadosa costum el día de Sant Blay, de fér benehir, comestibles, que pogan durar tot l' any guardantlos com á remey per las malalties de gargamella. Además en motiu de l' azòt d' anginas ab que Deu nos volgué castigá fá alguns anys, essent de conte las familias, de Palma, que no los arribás, s' ha despert aquí y á tots els pobles de Mallorca gran devoció á n' el Sant.

La parròquia de Sant Jaume, li dedica cad' any una novena predicada y una festa lluidíssima; y dins s' iglesia s' ungeix ab oli benehit la gargamella de moltíssims devots.

Deu, per l' intercessió d' aquest sant, mos lliber d' angines, crup, difteria ó garrotillo; pues devés sa gola poca terra val molts de doblés.

MOSSEN GASPAR.

Espires

☞ La vanidat y la pobresa son dos guerrers que sempre se barayan

No t' en vajas amb un temerari, ni te fiyis d' un covart; un te durá á perdre y s' altre 't dexará tot sol.

Qui regeix y comanda, si no pren bon consej, á voltes se desmanda.

ORFANESA

Trescant p' el camp ajogassada un día,
Cuant s' acostava el calorós estiu
Dins un brot de vidauba, que floria
Pròp d' un ravell, hi vaig trobar un niu.

Un, au, ales ubertes, l' abrigava
Guardant lo niu ab maternal esment:
Sols á estonetes sos fillets deixava,
Volant pera cercarlos aliment.

Falaguera, despres, tornar solia
Al niu de ses amors portant menjar
Y ab son béch als petits lo repartía,
Y altra volta 'ls tornava agombolar.

Més un capvespre al acostarmhi, á l' hora
En qu' el sol dona sa derrerallum,
M' estranyá que l' aucell de aquella vora
No fugis espantat, com de costum.

Acostantmhi un poch més, lo veig sens vida,
Ales esteses, lo capet penjant,
Sobre l' espatla la cruèl ferida
Qu' acabá sa existencia palpitant.

Covant encara 'ls fills ab gran dolsura
S' estingí la calor de lo seu pit;
Y 'ls pobrets, ignorant tal desventura,
Obrien plens de fam lo bech petit.

D' aquell niuet l' escena desolada,
Ab sa tristesa penetrá el meu cor...
«¡No moriran!» vaig dir; y la niuada
M' en duguí á casa com cullida flor.

¡Ay! qui al perdre una mare en l' infantesa
Tan tendre esment encara n' ha trobat,
¿Deixaría morir en l' orfanesa
Los aucellets del niu desventurat?

M.ª ANTONIA SALVÁ.

CARTES ENDIMONIADES

que un bon cristiá pot llegir sense cap escrúpul.

¡Ah fiets! ¡quines coses passen en aquest mon! May vos ho pensariau. Jo, miserable pecador homo de carn y os com els altres, nat y batiat dins Mallorca com voltros matexos, que vaig menjá enseimades fins als vint anys, en que me *desenseimaren* ab un panet llargarut y una xícara de chocolate de tres reals sa lliure, que per poch me costá la vida..... jo, germanets... ¡señauvós y feis sa creu ben feta! tench en mon poder un aplech de cartes, que venen de l' Infern, y tratan de coses molt ferestes, pertañents á noltros cristians.

Unes son dictades, per l' Emperador de tots els dimonis, per aquell gran belitre que malavetja á robarli al Bon Jesús tantes ánimes com pot; per aquell polisardo que are s' es donat á fer viatjes á Madrit, aspirant á que 'l fassin President de Ministres, en morí el que mos governa: y altres de dites cartes han sortides d' es carabassót d' uns dimonións, més atxerovits que una monea famolenca, avesats á corre la gandaina per tot el mon, y filan més prim que un secretari de poble devora un batle que no sab llegir ni escriure.

Ja vetj, lectors, que la curiositat vos pica y que no fariau cas de passá cinch parts de Rosari perque jo eus enterás de quina manera han vengut á mans meues les malahides cartes. ¡Ah criatures de Deu! contentauvos ab sebre que no hi ha rês de bruxeria. Tampoch hi trobaren *mettáfera*, perque..... papers canten: y llevó que entre voltros n' hi ha més de dos que coneixen l' estil d' aquella mala gent, com lo conexía Sant Antoni Abat, y veuren

com no vos don figures per llenternes. Vaja, idó, aquí vos entrech la primera que me ve devant. Díu axí:

«A n' en Berrufet»

«Estimat: des que tú y en *Bañeta verde* vos n' anareu á corre la Xeca y la Meca per aplegar ánimes, jo estich de lo més desficiós; y par que m' hajen donat mal bossí; esperant á cada moment rebre noticies vostres; ó veurer-vós torná y que me conteu les diablures qu' hajeu fetes. Me ve prou tort haverme de privá de la vostra compañía; pero no hi se remey, perque de poch ensá la feyna mos ret ferm, hem posat *sucursals noves*, y es precis anar ab un seny de bístia veyá, perque no sen fassa malbé ni una. ¡Ah Berrufet! ¡Y que 'n pots fér de matx dins el teu *negociat* de teatros y cantarines! Jo 'm fiy de tú, perque en tal asunto á tots els companys ne pots doná ab un cuyerot: cap n' hi ha que 't muyi es nas de saliva.

Ests tayat de lluna per haverlés ab empresaris, autors y còmichs, y per embrutá sa pesquera dalt sa *cassola*, cada pich que sa nostra amiga la Carn s' esbrava y fa jutipiris á sa vergoña demunt ses taules de l' escenari. ¡Qu' ests de bò per daurarlos sa pídola á n' els papays y mamays dels palcos y butaques, y per enlluerná als atlots y atlotas de quinse anys, y fer que 's tieren de bot y boley dins els avenchs que travessan devés ca nostra! No fa gaire es arribadá s' ánima d' un señó, á qui tots tenien per un sant homo, perque anava á missa y feya bé als pobres, y no volía mal á uingú, y encare que anás de partits, no havia lograt aficarsé dins sa butxaca ni sa misèria de mil duros. Veurás perque ha vengut. En *Bañeta verde*, que val tant com pesa per embohicá enteniments fluxos, el prengué per son conte, y avuy ab un articletxo fresch d' una ilustracioneta curta de gambals y poch escrupulosa, demá ab un panxó de coverbos impíos ó carregats d' espicies, l' altre dia ab un esplét de murmuraciós y calumnies contre bisbes, capelláns y frares, li va gelá sa fê (*las antiguas creencias de sus mayores ¿m' entens á mí?*), y resultá que l' homo, cuant cercava qualche cosa de relligió, no mes trobava, endins de tot, els escolims de las *creencias antiguas*, que sols li servían per no quedá malament del tot con el *Ser Supremo*. Idò bono: llevò tú el me aficionares á ses *Suprípantes*, y bona nit, pastora; amollá á n' es xot; y camayada aquí y brevarol allá, vengué á perdre es reçel y els escrupols per éll matex, per sa dona y p' els infants, y los dexá anar á tota casta de comedies y *sarxuelas*: atlots y atlotas començaren á avorrí els Sacraments, y á anarlos á rebre per compromís, y jo que veyá la feta, per ses noticies teues, ballava d' alegría. ¡Ja sabs de qui 't parl? Idò sí: y com més descuidat estava, el sorprengué la mort, y ni sols doná, temps de que li llegissen la comandació de l' ánima. Lo que 't comán, es que me seguescas enllepolint la dona y els infants. Als atlots acabussalós bé aquells dos amichs garruts que sempre parlan de porquerías, y devant ells fan befa de les coses de Deu, y si se temen d' una miqueta de empegaiment ó repugnancia, los motetjan de *beatos*.

¡Ah Berrufet! Ja se qu' ests espavilat; però axí matex te vull doná conseys, maldement digas que m' agrada sucá ets ays y que te fás es repel ab sa cara axuta. Lo primé: no paris de dar tasca als llops ab pell d' auveya, ni als catòlichs de pan fonteta, qui, en veure al pecat ben vestit y rumbós y honrat per la gent grossa, li fan *rendibú* de joneyòns, tant ó més que 'ls incrèduls. Molts d' ells m' han dit en secret, que si poguessin tapá els ulls á Sant Miquel y arrancarli sa balança, á mí m' farien un temple més gran y més hermós que el de Sant Pere de Roma, y m' encendrien més llum quels que hi ha en totes les Coranta hores del mon. ¡Axó son amichs! ¡Si tú sabesses que qualcún d' ells m' ha vunut s' ánima per mitja dotçena de vots! Ja ho veus, regalada. No fassis cas d' armarlós uná xerradeta dins l' iglesia, maldement los

sentis mastegá fesols *ab bona devoció*, mestres miran de coua d' uy á ses señores. ¿Qué dich de coua d' uy? Axò son no més els que creuen que 'ls compromissos socials arriban fins al peu de l' altar, casi tots les miran á la descarada y... sabs que á la missa de les dotçe poren pegá arreu. De modo que si aquell á qui vulgas moure no 't guipa totduna, fel ajonoyar devant una señora guapa y ben enllestida, y... ¡ja tél va dí en Trompa.

Y are que parl de señores; sols ab una cosa trob que vas calsat per aigua, y es en la por que los menas. Hi ha señores y señores, trós de *quoniam*. Señora pot ser una dona lleugera y ben empiulada, y pot essé una poch engaumida, modesta humil, de bons sentiments y delicada. Si ab aquestes no t' agradan bèrbes, no hi tench res que dí; pero ab les altres? de cada dèu, nou duen s' ánima enmelada per agafá mosques inferneres. ¿Vol dir perque les veus á ses funciós religioses d' *etiqueta*, ab sos llibrets hermosos y rosaris de preu, t' has begut que estiman de veres á...? (No l' vull nomenar, m' escarrufaría de bañes á potes.) No sías ximple. Si elles ho ssabessen, te pendrían per un *beninoni*. Tén ab elles tota sa franquesa que vulgas, angelòt. Son meues ja fá estona. Axó sí, has de sebre ab qui les has. Ja t' ho he dit; cuant entris dins sa conciencia d' una dona, convé que posis els péus plans, perque alló sol está ple d' avenchs y de pedres llenagadisses; y llevó que com manco t' ho penses te trobas á les fosques, y sense camí ni sortida. ¿Sabs de que m' vé tenir croxada sa baña esquerra? D' una caiguda que vatx pegá dins la conciencia d' una señora; y perque vejís; era de les que solen seure devant una tauleta endomassada y una bassina de plata el dijous... ja m' entens. Valga que vatx trobá una guarda de passions ben revengudes y sapades que vengueren derrera mí pegant bots, y besantme sa coua. Si no fos estat per elles, que hi sabían bé ses tresques per aquells barranchs com som dimoni, que de mí no s' en cantava gall ni gallina.

Idò á proposit cols, y tornant al Teatro, te vuy dir que se tracta d' una señora de qui fa fer, es precis que li donis força d' estiradetes, perque posi atenció á lo que fan y diuen els còmichs, pues tal classe de gent sol tenir á menos ficarsé en l' escenari, donchs creu que axó es bò per quatre *cursis* y per la gentussa de sa cassola. Cada pich que un actor diga ó fassa una indecència (ja sabs qu' ara n' amollan á balquena; y si no son apuntades, les s' inventan), pégali una estirada forta, y bufa per allá ahont destriarás caliu, sense mirament á la vergoña, que pot ser no le vejes lluhir en forma d' una ruhada de seyes. No estigues en reçel de si dins son cor hey trobarás creu ó imatjes sagrades. Ja es segur que abans d' entrar á mon temple, ó les han tirades, ó les han tapades ab una cortina ben espessa, per no veure ombres que los fessin nosa.

Per avuy ja n' hi ha prou. Desitj que sempre peguis dret y may fasses s' ase al teu *soberano*.—«Satanás.»

UN NEBOT DES CAPELLÁ DE SES IDÉAS.

Advertència.—Ja diguerem que del *Aplech de Flors y Fulles* que regalám al nostros subscriptors no s' en servirán fulls per separat; y ara afejim que sols lo rebrán els subscriptors de MALLORCA DOMINICAL que tenguin satisfet el trimestre corrent; axò es, un ecsemplar els subscrits per un número; dos els subscrits per 5 y quatre els subscrits per 10.—No podèm regalarné més.

Els dos aplechs ja sortits, ab los titols de RELIGIOSSES Y COSES NOSTRES se venen á pesseta cada un.

Als nostros subvencionistes los rebaxarem el vint y cinch per cent.

ENVINAGRAT Y RONXETES

Mos han escrit desde Soller que á Biniarax hey havien establít un niu d' inmoralidats y que el digne Alcalde d' aquell poblet maná que se netetjás y heu lográ.

¡Beníssim señor Serra! Axí heu féssin totes les autoridats y les aplaudiriam igualment.

§

Item. Diumenje passat á sa Vileta se reproduhí la paròdia burlesca de l' adoració dels Reys.

Suplicam al Sr. Alcalde que no prohibesca tan cultos espectacles. (Tal vegada axí legarèem abolir els Reys de pacotilla.)

§

ENTREVIUS

(Dues modistes)

—Elles, ses de D.ª Toribia, que bufan tant en es brou, l' añ passat me pegaren quatre *caxalades* perque es desfrés no pogué está enlestít es *disapte* des dijous llardé...

—Y encara *jisca*; elles tot es fum, tot es fum, tot estuferá, molt de señoríu, però...

—No me 'n parlis, Blaya; ja les coneg un poch massa. Figuret qu' antes de vení á tú de parroquianas havien deixat un *bon mort* á ca-meua: dos trajés de *pierrót*, dos *dominós*, un vestít de *xula*, un altre de *turca* y dos *jipons de pagesa*... no me 'n digas... fíeta; en diumenje y tot hey ferem feina jo y ses atletes.

—Y ab tot y amb axò ¿creus qu' enguañ dixerán ses *cadèmis*?

—¡Caaa! dona; elles pensan *envisca* ún *novio* y... *están verdes*. S' homo que vòl una dona per *costella*, no la cerca dins un ball.

—¿No sé com es aquest afany de ses atletes de vuy en dia en volé aná de balls?

—Jo té diré: ses dones solèm tení se mania...

—¿Sa mania? ¡En raelidat som loques y foris! *Adiós*.

(En mitx des carré)

Deu la quart, D.ª Filomena, vostê tan orgullosa com sempre; pareix que no vol sebre res dels amigs veys?

—¡Oh! ¿qu' es vostê D. Sinforós? No m' en via hadonat, ¿está bo? ¿com ho passa? ¿la familia, aquí ó á fora?

—Bons tots, gracias á Deu; som á son Robiòl fins es día primé de Cuaresma.

—¿Y axò?

—¡Foy! Vatx coneixe qu' en Sinto y n' Higinia duyen es cap calent ab axò de balls de máscars y dich á sa meua: per desmamá es ruch no hi ha com matá sa somera... A Son Robiòl falta gent...; qui lleva s' ocasió, evita es pecat.

—¡Cuidado qu' ha toraat escrupulos! Com si vostê y jo no mos hi haguessem vits may, quant erem joves, á donarnos broma dins Sa Llonja, en es ball de pesseta.

—Idò, perque mos hi verem dins un ball, vuy procurá qu' els meus fiys no coneguen *Filomenas* amb sa cara tapada.

—¡Preocupacions!

—Señora, *cada loco con su tema*. Opin jo que sa dona qu' ha tengut coratje per desfresarsê un pich....

—¡Jesús! ¿com ha mudat, D. Sinforós!

—¡S' experiència, D.ª Filomena! Estiga bona.

—¡Jo també he cobrat señy, á ses veyeses! Heu passi bé!

(A una casa de pisos)

—¡Hauré de mudarme de casa, D.ª Pulquèria!

—¿Y que me diu, D.ª Simplícia?

—Cuánt á nes según pis hey vivía D.ª Trinidad, valdevent sa *bullanga* des piano me fes *saluèt* fins á les 11 de la nit, era aguantadó, per allò de que sa familia de D.ª Trinidad era una gent decent, y ben educada y...; però amb aquesta *murri*, *apaga llums*, *grenereta d' altás*, D.^o Clara, no s' hi pot tractá.

—¿Y axò?

—¡Fosca! Vostê sab lo qu' es jovent; na Pepita y na Pilarita caigueren á dir devant aquella *moxigata*, que anirien á un ball, y ella sermona que te sermona, les ha carregades d' escrupols... si es balls son pecaminosos... si son s' *escuela de 'n Barrufet*... *perdició* de ses ánimes... un calvari de Cristo, si axò, si allò altre...; no m' en diga estich resolta á mudarmé de casa.

—Y es seu Señor qu' hey diu?

—Densá que va per Sant Felip Neri... ha tornat no sé quin... Diu que D.ª Clara te rahó... que ses atletes no hi han de goñá res, en es ball.... ¡Pas un torment! De poch ensá á ca-meua s' hi predica mes que á la Seu. Si fossim heretjes, bé; però vostê sab que anam á ses *corant-hores* y á l' *ofici*... prenim *butla* ... Vostê qu' hey troba?

—Que D.ª Clara y es seu Señor tenen rahó.

(Des *tercé pis*).—D.ª Simplícia!

—Quê vols, Elionó?

—De sa finestre de sa seua cuina surt una fumerassa. ¿Sab si hey ha res que 's crem?

—¡Oh, fía meua! Havía deixat sa pella á 's foch y es peix qu' hey fregía... ¡Jesus!... tot deu essè un carbó....

(D.ª Pulqueria, *apart*).—Vaja una flò... Es día que me torn parlá de balls... li faré un sermó de cuina. ¡Dexaula fé! ¡bona pentinada li espera!

BRAULIO.

MALLORCA

REVISTA DOMINICAL BILINGUE

Este semanario tiene por objeto difundir lectura sana en forma amena y al alcance de todas las inteligencias.

Se reparte los sábados, y contiene ordinariamente cuatro páginas de texto; pero cuando los recursos lo permiten, publica números de á ocho páginas, suplementos ó aumenta la tirada y en este caso el exceso

Se distribuye gratuitamente

Se sufragan los gastos por medió de suscripciones desde
25 cénts. de peseta mensuales en adelante.

Por 25 cénts. se sirve semanalmente un ejemplar, por 50 cénts. cinco, por una *peseta diez*, y así sucesivamente.

Por consiguiente, á prorrato entre cinco personas, sólo cuesta la suscripción

10 CÉNTS. DE PESETA AL MES

ADMINISTRACIÓN:—Plaza de Santa Eulalia, 2, Librería
Correspondencia administrativa;—S. Cayetano 8-2.º

CEPAS AMERICANAS

De todas clases y variedades—Injertos—Barbados—Estacas—Procedentes de los viveros y plantaciones de
Jaime Sabaté de Vilafranca del Panadés
Representante: MIGUEL DURÁN calle de la Murta 5.-Inca

Imp. de las hijas de Colomar.